

KECSKEMÉTI LAPOK

ELŐFIZETÉSI DÍJ:

Egész évre 5 ft — kr. Negyedévre 1 ft 50 kr.
Félévre . . . 2 . 50 . . . Egy szám ára 12 kr.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI HETILAP

HIRDETÉSI DÍJ:

4 hasábos petit sor 5 kr., többszöri vagy teljes
delmas hirdetéseknel árlengedés adatik.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP

Előfizetni az év folyólatán minden hónap elején
lehet.

SZERKESZTŐ LAKIK: HALASI-ÚTCA, 17. SZ.

KIADÓ-HIVATAL: BUDAI-ÚTCA, 184. SZ.

Bélyegdíj minden beíratásért 30 kr.

Alakítsunk Katona-kört.

Az ünnepélynek vége van, a márványtábláról lehullt a lepel, s immár az fennenn hirdeti ország-világnak: itt született Katona József, a legnagyobb szellemű magyar zsiniköltő.

Valóban lélekemelő ünnepély volt az, melyet Clio arany betűkkel jegyez fel az irodalom történetének lapjaira. Ott állott a kis, egyszerű kecskeméti polgári ház küszöbénél a magyar tud. akadémia, Kisfaludy-Társaság, a Petőfi-Társaság, az Írók és művészek köre, a nemzeti színház, a népszínház, a fővárosi s vidéki sajtó, Budapest, Szeged, Arad, Czegléd, Nagy-Kőrös, Félegyháza stb. városok küldöttsége, hogy lerója kegyeletének szent adóját ama nagy szellem iránt, mely e kis ház falain belül született.

Szóval a magyar nép egy méltóságos nemzeti ünnepélyre folyt le a városunkban a mult hétfőn, mely örök nyomokat fog hagyni mindazok szívében, kik abban résztvettek.

Igen tisztelt laptársunk a „Kecskemét”, a politikai ellenfél lovagiaságával elismerést nyújtván lapunk szerkesztőségének, mint a mely lap először pendítette meg a Katona-emléktábla ügyét. Mi e lovagias hangú elismerést minden szerénytelenség nélkül elfogadjuk, sőt bátran nyilatvunk, hogy mindenha öntudattal, büszkeséggel fogunk arra visszagondolni, hogy e nemes ügynek előharcosai lehettünk. De viszont nemcsak az udvariasság, hanem a tiszta igazság is arra kényszerített bennünket, hogy felhasználjuk az alkalmat, derék laptársunkat az elismerés legmelegebb hangján üdvözölni ama honfűi buzgalomért, melylyel ez ügyet

felkarolta s annak elejétől végig szószólója volt.

S ez üdvözlésünk szól egyúttal az ünnepélyt rendező derék bizottságnak is, mert övé első sorban, övé kizárólagosan az érdem, hogy e lélekemelő, magasztos ünnepély oly fényesen sikerült, hogy a Katona-kultusz prometheusi zsarátnoka ez ünnepélyen oly magasan lobogó lángokban tört ki.

De épen ez utóbbi szempont, a Katona-kultusz szempontja ugyanis arra ösztönöz bennünket, hogy egy már lapunkban megpendített eszmének újra szószólói legyünk.

Ez eszme egy Katona-kör alapításának eszméje.

Van-e név, melynek szent varázsa szorosabb kapcsolattal fűzhetne bennünket kecskemétihez? Van-e név, melynek agcsizsza alatt sikeresebben tömörülhetnénk egy testületté, zászlónkra írva ama jelszót: pártolni s mívelni az irodalmat s művészetet? Bizonyára nincsen! S hódolhatunk-e a nagy költő nagy nevének méltóbb alakban, mintha az ő szellemi hagyományainak bizományosaiként lépünk a szellemi harcmező porondjára s terjesztjük a tudományt az ész, a nemesabb ízlést a művészet fegyvereivel? Bizonyára nem!

Ime ez a leendő Katona-kör programja.

Örömmel tapasztaltuk, hogy már első felszólalásunk nem volt hatálytalan, hogy visszhangra talált mindazok szívében, kik városunk szellemi fejlődése, erkölcsi megerősítése iránt érdeklődéssel viselkednek.

Városunk, mely a legnagyobb alföldi magyar városok egyike, hazánk szellemi történetében elsőrendű szerep-

lésre van hivatva s így kötelességünk mindent el is követni, hogy e szereplés készületlenül ne találjon. Pedig minden habozás nélkül bevallhatjuk, hogy eddigelé — a tanügyet kivéve — vajmi kevés az, mit szellemi tökéletlenségünk szempontjából tettünk, hogy csaknem kizárólagos gondunkat az anyagi jólét iránti törekvés képezte.

Ez egyoldalú fejlődés pedig a lehető legkárhozatosabb s legszomorúbb következményeket vonhatna maga után.

S ez az, mi legfényesebb szószólója egy irodalmi és művészi kör Kecskeméten való létesítésének. Szolgáljon példakéntül Pozsony városa, mely a Toldy-, Székesfejérvár, mely a Vörösmarty-, s a szép Erdély, mely a Kemény Zsigmond-kört megalapította. Naponként van alkalmunk olvasni, hogy e városok szellemi élete mily erősen lendült, s azt első sorban ama körök jótékony hatásának, tevénymunkálkodásának köszönhetik.

Reméljük, hogy legközelebb már alkalmunk leend a Katona-kör mikénti megalakulása iránt hangunkat felemelhetni s erre vonatkozó nézetünket előterjeszteni. S ha az eszme valószínű, úgy az bizonyára a legszebb fegyvertény leend, melyet a szellemi harcokban mi kecskemétiak vívtunk.

A leleplezési ünnepély.

Hétfőn kora reggel diszbe öltözött Kecskemét városa. Városunk köz- és magánépületein sűrűn lengtek a zászlók, a hosszú kőrösi-útcza s az ünnepély színeinek környéke egészen fel volt lobogóva. Majd hosszú kocsisor tartott a pályaudvar felé, hogy a még érkező vendégeket fogadják. A rendezőbizottság, élén dr. Szeless József és Tassy Pállal, mindent elkövetett, hogy a vendégek jól érezzék magukat.

— Ejnye, de szép sugárnyotokat van! — mondán irigykedve; ezzel jelezni akarván, hogy Kecskemét torony dögében táltész mirajtunk.

Egy nyakas szegedi patrióta volt velem. Végig nézte a tornyot és azt jegyezte meg red: — A mienk még szebb!

Deputátus társam nem akart adni semmi koncessziót Kecskemétnek: azt állítja, hogy a mi tornyunk még szebb.

De már erre magam is meglepetéssel kértem fölvilágosítást tőle:

— Melyik?
— Melyik? — mordult rám nehezeltő szemhunyorítással. — Hát a fogadalmi templom tornya, a melyket majd építünk.

— Vagy úgy. Igaz, az szebb és magasabb — lesz, ha lesz.

Megnézünk az izlással épített bazárt, a takarékpénztár pompás épületét, a zsidó templomot, a Katona-szobrot a szép vasúti park közepén, a régi híres kollégiumot impozáns épületével, a mely büszkén emeli ki homlokát a város épületeinek labirintjéből. Ebben a kollégiumban gazdag könyvtár van, a mely becsületére válik Kecskemétnek.

Eszembe jutott, hogy ebben az épületben van a városnak egy gondallal ápolott, őrzött kulturális intézete, a mely a szegedi aspirációk miatt kockára van téve. A jogakademia az, a mely meg fog szűnni, a mint a szegedi egyetem megszületik. Ime, milyen éles fegyvere az érdekelletének. És a kecskeméti ember mégis olyan testvéri vonzalommal viselkedik Szeged iránt, hogy nekünk kívánja az egyetemét.

A Katona-ünnepély mozzanatai megint csak jobban bizonyították, hogy itt is úgy megy minden, mint nálunk. Ugyanaz a melegen érző, lelkesülő tudó nép.

A bankett is szakasztott mása a miénknek. Ősi, általános sajtásága az, hogy roppant kicéhezik az ember, míg a levest föltá-

Tíz órakor valóságos népvándorlás indult meg az új Katona-útcza felé. Valóságos népzűz volt ez, a piacot egyelőre mozgó végtelen embersor lepte el.

A rendezőbizottság ez alatt a dalárdá zászlaja alatt a városháza udvarán sorakozott, melynek tanácsmében gyülekeztek össze a vendégek s a kecskeméti előkelőségek. Itt már szemlét tarthattunk a meglelente fölött. Képviselek voltak:

A magyar tud. akadémia képviselőit: Szász Károly, Szarvas Gábor, Vadnay Károly, Győry Vilmos, Lehr Albert, Deák Farkas; a Kisfaludy-társaság képviselőit: Gyulai Pál, Dalmady Győző, Degré Alajos, Beüthy Zsolt és Ágay Adolf szerkesztő; a Petőfi-társaság képviselőit: Abafi Lajos, Neugebauer László; az írók és művészek, társasága részéről: Visi Imre, Dolinay Gyula; a nemzeti színház részéről: Feleky Miklós, Feleky Miklós úrnő; Budapest főváros részéről: Sigray Pál, dr. Barbás József, Barna Zsigmond, dr. Nagy Lajos; Pestmegye részéről: Dalmady Győző, Adam László, Halász Zsigmond, Székely József; a marosvásárhelyi Kemény Zsigmond-társaság részéről: Deák Farkas; az aradi Kölcsey-társaság részéről: Rozsnyai Mátvás; Nagy-Kőrös részéről: Gubody Gedeon, Molnár Gedeon; a nagy-kőrösi főgymnázium: Adam Gerzson s a tanári kar; a nagy-kőrösi tanítóképző: Losonczy László; Félegyháza város és algymnázium: Ágocs János, Szabó János, Bánhidy Gábor, Tárjányi Kálmán; a félegyházi tanítóképző: Zajzon Dénes, Moccsary Gerő, Róza János, Schmidt József; a népszínház részéről: Lukácsy Sándor, továbbá számos magános, dr. Csengeri János, Tóth József tanfelügyelő, Gubody Sándor (Nagy-Kőrösről), Sántha Károly, Erdősi Imre és több hírlapíró. — Általános figyelem tárgya volt a szép Kolosy Elvira Jászberényből, ki a Katona-óda pályázaton költeményével elsőrendű dícséretet nyert.

Háromnegyed tizenegyre megindult a menet a Katona-útcza felé. Ütközben mindenütt a nép képezett sorfalat. A márványtábla a ház szögletén van elhelyezve s a következő feliratot viseli:

— Elnézni, s mire végére ér az ebéd, azt vesszi észre, hogy nagyon jól esnek a vacsora. Két óráról ötig ebédelni és jól nem lakni: igazán rezignáció kell hozzá. De már ez bevett szokás minden banketten. És föl is van találva a biztos orvossága, sokan alkalmazták is, de nekem nem jutott eszembe. Az én tisztelt Gábor barátom egészen praktikusan járt el: jól megebedtél odahaza s aztán könnyű volt neki végigbőjtölni a diszbedet.

Pedig hát volt ott enniváló anyni, hogy két ebédre is beérték volna vele. Hanem a bankettek közös tulajdonsága az, hogy nem tudnak találni a kunyhón.

A mit elmulasztottunk dében, hatalmas kárpótlóva lett este, mikor minden vendég háza került a esti gazdája körme közé. A szives kecskeméti olyan lakomát csaptak a vendégek tisztelőre, hogy azok voltak boldogok, a kiknek a diszbedben semmi sem jutott, mert jobban hozzállhattak a pompás vacsorához.

A banketten együtt volt a derék magyar város tekintélyes intelligenciája, a minő becsületére válik bármely nagy városnak. A főtőlőbb alakok fölül kezdem tudakozódní szomszédomtól. Mondhatom, hogy szembenézően sok volt köztük a kis ember.

— Ki az a rokonszenves kis emberke?
— Lestár Péter polgármester.
— Hát az a mosolygó arcú apróság?
— Keresztes János főjegyző.
— És ott az a komoly képi kis öreg úr?
— Csabay Imre lyeucumi igazgató.
— Hát az a timszi kicsiny alak?
— Kada Elek országgyűléai képviselő.

No nézze az ember, Kecskemétnek majd minden notabilitása apró emberekből áll. Most veszem észre, hogy az én kedves jó barátom és Ciceronem szintén az apróságok közé tartozik. Nem mernék rá fogadást tenni, de aligha nem úgy áll a dolog, hogy a derék, tösgyökeres kecskeméti típus, Da-

TÁRCZA

Kecskeméti reminiszcenciák.

Szeged, ápril 18.

Hogy milyen egy alföldi magyar város, alkalom lett volna megtanulni Kecskeméten, ha már egészen tisztában nem volnék az ismeréséről saját édes kedves városom, Szeged város példájából.

Mert az alföldi magyar város mind egyforma, nevezékek azt Szegednek, Kecskemétnek; úgy hasonlít egymáshoz, mint egyik tojás a másikhoz és épen annyiban is különbözik egymástól, mint a tojás, hogy t. i. egyik valamivel nagyobb, mint a másik.

Mikor a szegedi ember fölül a gőzörsre és elmegy a Katona-ünnepély alkalmából Kecskemétre — világot látni, nagy várakozással van a soha nem látott külön dolgok iránt; mikor aztán ott van Kecskeméten vagy 24 óráig, bejárja a várost, megismerkedik a publikumával: nagy meglepetéssel vesszi észre, hogy nem lát semmi különös dolgot és egészen úgy van, mint ha odahaza volna.

Már az igaz, hogy minden alföldi magyar városban egészen otthon érzi magát a magyar ember, mert az első dolog, a miben ezek a városok egymáshoz szakasztott hasonmái, a hagyományos, magyar vendégszeretet.

Derék, lelkes, barátságos, meleg érzelmi magyar nép! Nyílt, becsületes arcok, a melyekre rá van írva a bizalom és sziveség. Olyanok mind, mintha régi ismerősök volnának, a nélkül, hogy láttuk volna. Mikor az ember összabarátokzik a jó kecskemétiakkal, úgy örül a lelke, hogy megtalálta őket és szinte rosszul esik az a gondolat, hogy hát ha sohi sem ismerkedett volna meg velök. No, már az csakugyan nagy vesztőség lett volna ebben a földi életben, a hol úgyis ritka

az őszinte ember és jó barát. A friss, jó ismeretség és összabarátkozás örömeiben csak egy van, a mi szörnyen bosszant, az, hogy miért nem ismertük meg egymást már előbb, réges-régen.

Csak már előbb tartották volna azt a Katona ünnepélyt. Vagy miért is lagnak külön ezek a kecskemétiak; miért nem lagnak Szegeden?

Végig néztem Kecskemétet és léptenyomom találtam benne rokonságot Szegeddel.

Csak épen az a különbség, hogy nálunk a házak szép, szabályos sorba vannak építve, meg hogy nálunk több a nagy ház; de a kecskeméti házak nincsenek is betáblázva éppen esztendőre. Máskülönbén egészen egyforma a két szomszéd magyar város. Kecskeméten is megvan a jó fajta egészséges alföldi por, ott is rossz a kövezet, sűpreten a piac és goromba a fiákerkocsi; megtaláltam még Szeged specialis genre-it, a kofákat is, persze kecskeméti kiadásban. Még a hajdúk munderja is szakasztott olyan, mint a szegedieké. Sőt még a város ezimében is vettem észre rokonságot. Szeged ezimere a bárány, Kecskeméte a kecske; kérdőző állat mind a kettő, osztályos atyafiak.

A jó magyar alföldi városoknak van még egy közös jellemvonásuk: a rivalizáció. Szeretnek különbek lenni a másikkal és téltelni egymáson. Az alföldi magyar büszke a szőlővárosára és át van hatva attól a meggyőződéstől, hogy annak nincs párja a földön. Jól teszi, nem jó magyar az, a ki nem ragaszkodik a saját fészkéhez.

Mikor vendégszerető kecskeméti ismerőseim társaságában bejártam a várost és ismernézem Kecskemét nevezetességeit, az a becserkelt dagasztotta keblemet, hogy Szeged sokkal szebb város, de ezt persze loyaltásból elhallgattam. A derék kecskemétiem ugyanzen meggyőződés jeleit vettem észre, hanem udvariasságból ök is sokat engedtek.

Itt született
KATONA JÓZSEF
„Bánk-bán”
szerzője

1792. november 11.

A téren a szónokok számára emelvény volt készíttve, míg az emelvény körül a bekerített helyen, melyhez a kordont a kecskeméti tanuló ifjúság képezte, több sorban ülőhelyek voltak. Itt foglaltak helyet Kecskemét szépe.

A korlonon kívül tíz-huszezer főből álló tömeg állott.

Az ünnepélyt a dalárda éneke kezdte meg. Thern egy zeneszerzeményét adta elő, igen szépen, összhangzatosan; a fővárosiak siettek is azonnal elismerésüket kifejezni.

Majd dr. Széless József, a rendező bizottság elnöke lépett az emelvényre, s kiemelve Kecskemét városa kegyeletét, melyvel a nagy költő emléke iránt viseltetik, mely kegyelet kifejezésül most is, halála évtörfordulóján szülőhelyét emléktáblával jelöli, s üdvözölve a vendégeket, kik eljöttek, hogy az ünnepély fényét emléjük, azt megnyújta. Utánna

Horváth Döme

tartotta meg az emlékbeszédét. Közel száz éve lesz, hogy a velünk szemközt levő háznak helyén létezett egyszerű nádfedelű házaszkában Katona József, Bánk-bán szerzője, a magyar hazának még mindig legjelesebb dráma költője, 1792. évi november 11-én született. Epen ma 56-ik éve, hogy a költő az önmaga által emeltetett lakházból csakis rokoni és barátainak a Kecskemét városi polgártársaknak öszinte részvételével az örök hazába költözött. És imé megértük azon időt is, első tekintete eredetében elszomorító, de végeredményében a nemzetre vonatkozólag igazán örvendetes jelenséget, hogy a mely férfit mint valódi költőt kortársai életében fel nem ismerték, figyelemre legkevésbé sem méltatták és kinek, mint a magyar irodalom egyik há munkásának, elhunytát írtásrai még csak fél sem említették, megértük azt a dicső, azt az örvendetes jelenséget, hogy ugyanazon és akkor már méltán nagyszerű költőnek emlékszóbrát 22 évvel ezelőtt már egy egész nemzetnek, már az összes hazának részvételével koszorúztuk meg és hogy már ma is, midőn a korán elhunyt költőnek egész biztossággal csak a közelebbi időben meghatározott szülőháza polgártársainak utódai által szerény emlékkövek jelölték meg, hogy már ezen hazafüli kegyeletnek érvényesítése is az összes nemzet részvételével ügyszólván mintegy nemzeti ünnepélyvé vált.

E szavak után lehult a megkoszorúzott emléktábláról a lepel.

Horváth Döme ezután Katona József életéről és műveiről emlékezett meg részletesen s zajos tetszés mellett.

Dr. Csengery János pályanyertes ódáját, Felek Miklós szavalta zajos tapsok közt.

Utána Szász Károly beszélt.

Szász Károly üdvözlő beszéde.

A m. tud. akadémia üdvözlését hozni a nagy szülötét ünneplő városnak, részvétét kifejezni az irodalmi és nemzeti ünnepen s koszorúját jövő letenni e ház küszöbére, mely Katona Józsefet, a legkitünőbb magyar tragédia íróját szülte, s melynek falát ma a kegyelet emléktáblával jelöli meg.

A m. t. akadémia abban az évben alakult meg, melyben Katona József meghalt. S így, még ha kora megértette, elismerte s méltányolta volna is a költőt, mint nem, ő alig lehetett volna akadémiai tagja. De e társaság, mely nemzetünk régi és új nyelvét s irodalmát egyaránt felelőtel munkálkodása körébe, mely Tinóditól és Zrinyitól, Pázmánytól és Révától, Faludytól és Bessenyeitől kezdve Berzsenyit és Külcseyt, Kazinczyt és Széchenyi Istványt, Kisfaludy Károlyt és Vörösmartyt át, Petőfi és Arany Jánosig érdemek szerint méltatta nagy szellemeink mindenikét, nem maradhat távol onnan sem, a hol Katona Józsefet méltatják és emléktét dicsőítik.

Az akadémia, mindjárt megalakulása után, különös figyelmet fordított a költői műfajok legmagasabbikára a drámai művészet. Jutalmakkal buzdította az irodalom akkor még elhanyagolt ágát, mely a nemzeti érzelmeire a legerősebb s legállandóbb hatással bír, de melyt még akkor az országban egyetlen állandó színpad sem ápol, mely — még Kisfaludy Károly korak alkotó működése után is, soká csak az irodalomban volt kénytelen biztos menedéket keresni. Később nagy alapítványok, maig is fenn levők, veték át a tisztet, melyet előbb az akadémia saját, kezdetben még igen szűkös alapjaiból teljesített. De bár azóta a Vörösmarty Várnászától, az első, akadémiai koszorút nyert drámatól kezdve, közel ötvenszer nyújtott az akadémia drámai műnek koszorút: azok közül egy sem volt méltóbban megérdemelve, mint az, melyt most Bánk-bán költőjének áldozik halála után több mint egy félszázaddal, míve megjelenése után több mint hatvan évvel akadémiaiunk.

Mert ez ember, a költőt, kit ma nemcsak szülővárosa, hanem az egész nemzet ünnepl, a maga kora megérténi nem tudta. Nagyjait megérténi s megbecsülni: nem minden kornak adott. Sok homlokra, melyet a sokaságban észre sem vettek, vagy éppen sárral dobáltak, csak az utókor teszi a megérdemelt koszorút.

De a milyen igaz az, hogy a ki a maga kora szükségének megfelelt, minden kornak élt, mert korabeli nagysága, kitünősége vagy hasznossága emlékezetben marad a későbbi korokra is: épen oly igaz másfelől az is, hogy az igazi nagyság, habár saját kora megérténi és méltányolni nem tudta is, a valódi lángész, mely korát megelőzte, s épen azért nem vihathá ki kortársai tapsait, nem hal meg a testnek halálával s egy későbbi, felvilágosultabb, vagy igazságosabb kor megadja neki az őt megillető koszorút, melyet saját kora tőle megtagadott, vagy neki nyújtani elefejtett.

Ez utolsó a Katona József esete, melyet neki a végezt adott.

Lelekésítő a kortársak tapsai, mámorító a teljében élvezett dicsőség illata. De mert nem egyszer érdemtelneknek jut: becse kétes az előre néve. Az utódok kegyeletének előnye, hogy az idő rostáján szűrődve át, bizonyosabb, hogy mégis van érdeme. S azért a nagy szellemek mindig inkább törekedtek s több vigyával és biztos reménnyel is számítottak a halhatatlanság jutalmára, mint a jelen máli tapsai s hervatag koszorúira.

„Non omnis moriar” vigasztalja magát Horáció valamennyi nagy költő, bár elismerte kora, bár nem.

Katonának a jelen tapsai s a jövő elismerése közül csak az utóbbi jutott: de ez annál teljesebb mértékben.

Kárpótlás-e ez neki, magában s dicső hivatással meghasonlott, élete kimondhatatlan, bár elképzelhető szenvedéséiért? Mi azt hisszük, hogy az. Mert hiszünk a halhatatlanságban nemcsak az utókor emlékeiben való fennmaradás átvitt értelmében, hanem a lélek fennmaradásában s éber öntudatában is. S hiszünk, hogy a Homer, Dante és Shakespeare egébből Katona is haldogan néz le szülőházára s az annak kiűzöbénéll ünnepelő sokaság, a koszorúkra, melyek szóbrát és sírját ellepik, s a tapsokra, melyek fölülgnak, valahányszor alakjai a művészet által újra megelevenítve a szín ködfátyolképeiben megjelennek, s átvonulnak szemünk előtt.

Oh hadd zúgjon is a taps, — s üdvözölje Bánk-bánban a király, — magas állása, s házi besülete iránti hármass kötelességei közt lelkét szétéptő Nagyurát; Peturban a koránas királyához hű, de nemzete jogaitért vérdíldozatra is kész magyar nemzet, — s Tiborcban az emberiség veleszületett de elhanyagolt amnyi száradon át fel-fel jajduló, — ma már hála Isten felszabadított — magyar jobbgyűpusát. S üdvözölje Melindában a szűzi ártatlanság és szétéptétt nő-erény örökre szép, örökre igaz képet. Valóban a magyarság nyolczszázados aspirációit s a magyar férfiakat és a magyar nőket senki sem értette úgy meg, senki sem ábrázolta jobban mint Katona. S ezért kétszer halhatatlan. Mint tragikus költő nálunk eddig utol nem ért nagyságban magaslak; mint a magyar jellem festője örökre felülmulhatlan marad.

Kettős nagysága, mint költő s mint nemzeti költő, bámulatunkra ép oly érdemes, mint rokonszenvünkre s a m. t. akadémia nem tehát méltóbb helyre koszorúját, mint e ház küszöbére, mely őt szülte.

Ezután Gyulai Pál lépett az emelvényre.

Gyulai Pál emlékbeszéde.

Mint a Kisfaludy-társaság egyik tagja jelentem meg itt, hogy a társaság nevében üdvözöljem Kecskemét városát s kegyeletet ünneplőjén, melyet híres szülötte, Bánk-bán költőjének emlékére rendezett. De megjelentem, mint Katona életrajzírója is, hogy ezzel is áldozzak kegyeletnek azon költő iránt, a mely tragédiáján már első ifjúságomban oly szeretettel esüngtem s a kinek

balsorsa oly mélyen meghatott. S most a ház előtt állva, a hol született s meghalt, a jelen benyomásai alatt a mult emlékei támadnak fel lelkemben.

Mily különbség a mult és jelen között. Midőn Katona mint gyermek játszott e ház előtt, Magyarország népe jobbjái igában sivevészt, sőt maga Kecskemét is főri hatóság alatt állott: most széles e hazában szabad e föld, szabad a nép s Kecskemét mint királyi város folyóvást emelkedében. Midőn Katona elhagyván a szülői házat, Pesten a színész és drámaíró kettős koszorújáról álmódozott, Pest még nem volt Magyarország fővárosa, a magyar színészet csak idegen vándorként ütött néha tanyát falai közt s a fejlődő tehetséget nem gyámolíthaták nemzeti tudományos irodalmi és művészeti intézetek: most Budapest világos fővárosa Magyarországnak s a magyar tudományos irodalmi és művészeti élet központja. — Midőn Katona „Bánk-bán” megírásához fogott, hogy az idegen befolyás és nemzeti visszahatás küzdelme között egy hazafi és férj tragikai katasztrófáját rajzolja, a magyar közelet mintegy kihalt, az alkotmányt az idegen befolyás háttérbe toltta s maga a nemzet is megfeledkezni látszott róla, most az annyiszor féltetett s megsértett alkotmány kikelve sírjából, erősebb biztosítéka nemzeti s egyéni jogainknak, mint régen s Budán nemzeti kormány szék. Midőn Katona 1821-ben kiadta tragédiáját, mint kiáltó szó hangzott el a pusztában s midőn 1830-ban meghalt, csak barátai és e város népe kísérték ki a temetőbe s a nemzet nem tudta, hogy legnagyobb drámaíróját vesztette el benne: s ime most nemcsak a város népe veszi körül a költő szülőházát, hanem a nemzeti érzelmet, a tudományos, irodalmi és művészeti intézetek képviselői is, az elismerés és kegyelet késő, de annál hervadhatatlanabb koszorúját nyujtva emlékek.

Katona emléktét megilletti a koszorút. Tragédiája csodálatos módon egyesíti magában a hazafüli és költői eszmét, a politikai célzatot és drámai művészetet és késő sikerei mintegy fokozatosan jelölik politikai és irodalmi életünk nemzetiből fejlődését. Midőn 1825-ben a nemzet visszakövetelte elvett jogait s alkotmány a védelmére kelt, a közönség kezdte érteni Katona tragédiáját, mely az aranybulla korszakát elevenítette fel s az általvalói és hazafüli hűség összeütökését rajzolta. Nemzeti küzdelmeink és fejlődésünk forrongó éveiben 1843—1848-ig növekedő tapssal fogadta a közönség az egykor mellőzött és elfelejtett költő művét, sőt 1848-ban az átalakult és újabb biztosítókkal megerősített alkotmányt e mű előadásával ünnepltek színházaink ország-szerte. A nemzeti ügy buktával Katona tragédiája is eltűnt a színpadról s az ötvenes évek végén csak akkor tűnt fel újra, mint új hajnal hirdető fény, midőn viszonyaink jobbra kezdtek fordulni. S az irodalomban is hasonló jelenségekre találunk. Vörösmarty költészetének nemzetiből irányta útát tört Katona költészetének is és Petőfi és Arany költészetének korszakában „Bánk-bán”

rányi Feri a legkisebb ember az egész Katona-ünnepélyen — kivéve természetesen Gyulay Pált, a ki szintén jelen volt.

És milyen ez a sok kis ember! Mennyi nemeres hűv, mennyi jó magyar vonás, mennyi akaratosság, szellem és munkásság van ezekben a kecskeméti apróságokban. Egy ember fényes tulajdonaiból bőven kitelnek két óriásra való.

A banketten a többi közt találkoztam egy jó ismerősömmel a konyhai világból is. A spenót volt az, Kovács Albert honatya sokat emlegetett kedvenc étele, vagy átvitt értelemben a középiskolai törvényjavaslat. Csakhogy itt volt rajta aullg is, egészen addig, míg hozzáim került a táj; szomszédoknak, a derék Györfly Balázsnak, a ki Ágai Adolf házigazdájá vála, már csak tisztán a középiskolai törvényjavaslat jutott. Persze hogy szedett bellőle, mert neki, a ki velem együtt csöndes, jó mameluk, jó a spenót is.

Főntebb a rivalizációról szóltam és mint olvasóm e sorokból látjáték, hát mi szegediek a kecskemétiakkal csak szípen üssze tudunk férni. Hanem bezzeg nem így Nagy-Körös. Ez a város Kecskemétnek örökös versenytársa; közmondásossá vált köztük a fenekednek. Makó kiegyezhetik Jeruzsálemmel, sőt még tán Szegeddel is, de Körös és Kecskemét örökös ellenfelek maradnak.

Hanem most már szelid formában folyik a háború; tanúbizonyosság rá az is, hogy Kecskemét dicsőségének ünnepe az örökösiek is vettek részt. Körös város maga két deputátust küldött, a körösi polgármester és főjegyző képviselték: Gubody Gida és Molnár Gida.

Hanem egypár kecskeméti ember neheztel hangon emlegette, hogy Körös két „gidát” küldött; azt hitték, hogy ez is tendenciózus dolog, a Gidákban sértő célzást láttak Kecskemét nevére.

No, de azért szépen megérték együtt;

sőt egy nagy-körösi ember egy csöndes toastot is megeresztett Kecskemétre.

Egy szűkebb társaságban rátérünk, hogy mije yan hát Körösnek, Kecskemétnek.

Éppen Horváth Döme mondott pohárköszöntőt. Bámulatomat fejeztem ki ezen örök ifjú, lelkes veterán hazafi iránt, a ki Kecskemétnek szülötte.

Megszóltat a nagy-körösi rivalitás: — Hátha ráeg Filó Lajost ismerné! — Ismerem azt is hírebből; az is kitünő ember.

— Oh, Nagy-Körös sok kitünőséget nevelt. Arany János, Szilágyi Sándor, Szabó Ká...

De ezt már nem hallgatható el Kecskemét, és egyik barátom belevágott, hogy ezek az urak nem körösiek, csak ott professorkodtak. Tessék Nagy-Körösnek szokkal dicskedni, a kik ott születtek.

A szülötéről aztán eszmetársulás fonalan átment a beszéd a halálra: halálról a temetőre. Itt már az én körösi barátom kerekedett fölül és teljes önértzetességgel konstatálta, hogy olyan szép temető nincs az osztrák-magyar monarchiában, mint a körösi temető: még Kecskemétnek sincsen olyan temetője.

Ebből azt a következtetést lehet levonni, hogy ha Nagy-Körösön netán nem találták is eddiggel érdemesnek különös nagy férfiak — születni; de meghalni már igen előnyös dolog, mert ott nagyon szép a temető.

Sajnálom, hogy a kötelesség idejekorán haza parancsolt a vendégszerető kecskemétiak köréből. Még aznap haza kellett jönnöm az esti vonattal, mely onnéf fél 10 órakor indul. Pedig jaj, de marasztaltak. A kaszinóból nem is menekülhettem volna. Kénytelen voltam tisztességgel fillentéshez folyamodni. Jó barátaim megígértették velem, hogy színház után a kaszinóban lesznek. Én megígértém, de nem tartottam szavamet. A miért becésásnak meg bünnös fejmenek a jó kecskemétiak.

Kedves házi gazdám is marasztalt. Valóságos küzdelmet kellett vele folytatnom, míg rá tudtam venni, hogy engedjen haza mennem.

Végül még egy ellenfél állott előm: bájos házi úrnöm. Ez volt a legnehezebb küzdelem. Kitünő szívességével annyira lekötöztetett, hogy nagyon gyöngének éreztem magamat, midőn oly kedvesen kért, hogy maradjak. Nehéz volt ellenállanom, de mégis szerencsésen túlestem ezen az ostromon is.

— De istenem, ha már okvetlenül menni akar ma, maradjon legalább éjjel.

— Nem lehet, aranyos nagyság!

— Dehogy nem lehet; hiszen nem Körösön van ön.

No, itt már ismét Kecskemét beszéj.

Megtudtam a dolog magyarázatát. Éjjelkor a gyorsvonat Kecskemétre érkezik, s ha azzal utazom Szegedre, két órát nyerek és annyival tovább élvezhetem a kecskeméti vendégkeretetet.

Innév van az, hogy az ember éjjeli 12 órakor is utazhatik lefelé, ha Kecskeméten van, Nagy-Körösön már nem tehetné meg, mert a kecskemétiék végtelen gyorsmre Körösön nem szokott megállni a gyorsvonat.

— Azoknak csak füttynem, — jegyzé meg bájos házi úrnöm, kedves mosolyal.

Lévy Ferencz.

Katona József sirján.

(Egy kis remniszcencia.)

A „Bánk-bán” szerzőjének egész élete csupa csalódás volt. Egy nagy szellem, melyet kora meg nem értett s melyet egy későbbi kornak kellett felfedeznie, hogy arra a polzra emelje, melyet a nemzetnek legkitünőbb drámaírója megérdemel.

Egész életét a nemzeti irodalomnak és művelődésnek szentelte, s mikor sirba szállt, nem övezte a nemzet halála, szeretete.

Mikor nagy lelke elköltözött porhüvelyéből, nem sejtette, hogy egykor az egész nemzet oda fog vezelelni sírjához, hogy letegye hamvaira az elismerés koszorúját.

De még halála után is sokáig volt osztályrésze a feledékenység, a halátlanság.

Hatalmas alkotása, a „Bánk-bán” húsz évig volt a feledékenység tengerébe merülve, míg akadt buvár, ki e drága gyöngyöt felfedezte.

Kecskemét város csaknem 50 évvel „Bánk-bán” megírása után róvta le halátját nagy fia iránt, mikor szobrot emelt neki, és 70 év után a mult hűfőn, midőn emléktáblával látta el a helyet, hol e nagy szellem született.

És e hosszú, hosszú idő alatt voltak évek, midőn Katona József neve el volt feledve épp’ úgy, mint a hogy remekművéről nem tudtak semmit; és sirja el volt hagyva és nem jelölté semmi a helyet, hol „Bánk-bán” szerzőjének hamvai nyugosznak.

Valóban Katona Józsefnek nemcsak egész élete volt csupa csalódás. Még halála után is sokáig, sokáig kellett lángszellemének a sötét feledékenységgel küzdenie.

Ma már szobor hirdeti az ő dicsőségét és emléktáblájának leleplezése mellett az egész nemzet ünnepl.

A hála, melyvel szülővárosa és nemzete adósa volt, ma már nagyrészt le van róva, és Kecskemét városa sokkal jobban meg tudja most már becsülni nagy szülötét emléktét, mintsem hogy megfeledkezni tudna többé róla.

Az az ünnep, melyet Kecskemét a mult héten ült, biztos kezeséget nyujt a nemzetnek, hogy legnagyobb drámaírójának emléktét Kecskemét város szentül fogja megőrizni, és kegyelettel veszi majd körül azokat a helyeket, melyek Katona Józsefre emlékeztenek.

már teljes diadalát ünnepelhette. Község, költők és kritikusok egyaránt elismerték, hogy Katona műve legjobb tragédiánk.

De a költő már akkor mélyen aludt sírjában, hova nem juthatott dicsőségének fényugara. Éppen azért tisztelet Kecskeméti városának, hogy a míg egyedül élt, egyedül volt pártfogója, gyámja, ösztönözte műve kiadására, tiszteletdíjjal jutalmazta s mint édes gyermekét anyai keblére ülelte. Tisztelet Kecskeméti városának, hogy később is, most is oly hű kegyelmevel övezi emlékét, de Katona emléke és neve nemcsak a városé, hanem mindnyájunké, az egész nemzeté. „Bánk-bán” mindig egyik büszkesége lesz a magyar költészetnek s tragikai erejével folyvást tisztítani fogja nemzeti és emberi szenvedélyeinket, mert nem elég az idegen befolyás erőszaka vagy eszélyelvényi ellen csak lelkesedéssel és karddal küzdenünk, hanem eszélylivel és lelkiismerettel is kell küzdenünk, ha küzdelmeinkben bűnösökké válni vagy gyöngeségeinkbe temetkezni nem akarunk.

Még egyszer fogadjuk Kecskeméti városa a Kisfaludy-társaság üdvözlését, még egyszer ismétljem: örök kegyelet Katona emlékének!

Majd Laukó Károly szavalta el Sántha Károlynak Katonához írt ódáját, mely a pályázaton díszeset nyert, s végül a dalára énekelte a Hymnust. Ezzel az ünnepély véget ért.

A díszebéd.

A leleplezési ünnep végzetével a tömeg szétszórtult, vendégeink pedig a város nevezetéseinek megtekintésére indultak. Némelyek a ref. gimnázium gazdag könyvtárát látogattak meg, mások a Katona-szobrot tekinték meg, sőt voltak, a kik a nagy költőnek a Szt.-háromságban elhelyezett földi maradványaihoz záradékoláltak.

A két órai harangzó ismét összegyűjtötte ügy vendégeinket, mint városunk színt-javát, teljes intelligenciáját.

A Kaszinó nagytérképének három hosszú sor szalada nem volt elég a vendégek elhelyezésére, még egy oldalhelyiségben is kelle e cézúra tereteni.

A középső asztalról a vendégekkel egyenes helyben notabilitásainkkal foglalták el. A már megnevezett vidéki vendégeken kívül ott láttuk: Lestár Péter polgármester, Horváth Béla főügyész, Gáll törvényszéki elnök, Bogóy apát-plébános, Fördös esperes, Laukó evang. lelkész, Széless, Mady János pénzintézési igazgató, Csilléry, Csabay, Dr. Dékány, Pollák isk. igazgató stb. stb. urakat. A menü a következő volt: barna és fehér leves, bárány-paprikás, sonka és különféle hidegsült, marhahús mártásokkal, töltött-káposzta, spenót, borjú- és pulykasült, különféle tészták és kitűnő asztali borok. Beesületére válik a Tomaskó-testvérek jóhírű konyhájának.

A harmadik fogásnál Bogóy Pál apát-plébános emelkedett fel s mondá az első tansót a felségcs királyi párra, melyet a jelenlévők állva hallgattak végig.

Utána Lestár Péter üdvözlé Kecskeméti városa nevében az egybegyűlt vendégeket,

És ebben a biztos tudatban most bátran eleveníthetünk fel egy kis reminiscenziát, a nélkül, hogy tartanunk kellene attól, hogy a mult hétény lefolyt ünnepély kegyeltes hangjai közé dísznanciát keverünk. Sőt éppen időszérnek találjuk feleleveníteni e kis reminiscenziát csak azért, hogy annál jobban tündököljön a mult hétény lefolyt ünnepély fényessége, a mult sötét képe mellett.

*

Mikor Kecskeméten tanultam, gyakran kijártam a Szentháromság temetőbe olvasgatni, tanulgatni.

A halottak között a lélek sokkal tisztábban lát, mert nincs arca elfogulva az élettől.

Hamlet is egy koponyához intézi böleselkedését a létről.

És a mint ott jártam, barlangotam a sírok között a néma csendben, melyet csak a gyakorlatot tartó katonáknak távolból ide hallatszót trombita-szava zavart meg, bánatos melancholia fogott el.

A nap mellegen süttöt és csillogva ragyogott vissza a sírkövek arany feliratairól. Egyszerre csak mintegy megbővölve állottam meg egy sírkő előtt.

Egyszerű gránitkő volt, de azok a betűk, melyeknek aranyát a nap szintén besugarazta, kápráztatták szememet.

Nem kellett elolvassom. Egyszerre ott állottam e betűk lelkem előtt, mint megtestesült fogalom:

Itt nyugszik

Katona József.

Valami ellenállhatlan vágy fogott el, hogy leboruljak e nagy szellem sírkövéhez és körülfogjam karjaimmal. És aztán sokáig, sokáig elmerengtem „Bánk-bán” szerzőjének családossákkal teljes életén.

kik meghívásukra eljöttek velünk együtt megülni e kegyeltes ünnepet, és jelenlétükkel ez ünnepet fényesebbé tenni.

Szász Károly emel fel utána poharát: A korábbi pár után, mondja, nem öket a vendégeket, hanem Kecskeméti városát illette volna ez első toast. Nem a szerénység mondatja ezt vele, hanem a tiszta meggyőződés. Harmincz év már, hogy Kecskeméti polgára volt, s elhagyta mint egy alföldi paraszt várost, s 30 év után visszatért, mint a haladás bámulatos jeleit magánviselő várost találja. E városnak szerencsés, hogy Katonát szülte, de érdeme, hogy pártfogta; pártfogta akkor, midőn mindenkitől el volt hagyatva; pártját fogta úgy, mint a nagy pártját fogja az édes anyja kedvelt gyermekeknek; Kecskeméti városát az érdem, hogy Katonának elfejlett sirtját megjelölje, hogy emléket szoborba öntötte, s hogy ma ismét szülőhátját emléktáblával megörökítette. Kecskeméti városára emeli tehát poharát s kívánja, hogy harmincz év múlva ismét oly előhaladást tegyen, mint eddig, hogy Katona halála után a nemzet ép oly szellemi s anyagi haladást tanúsítson, s születése után száz évvel ismét egy Katonát adhasson. Viharos éjen fejező be szavait.

Székelly József pestimegyei főlevéltárnok az általa képviselt megye nevében ürít poharát Kecskemétre. Lestár megköszönve ezt, felolvassa Földvár Győri megyei alispánok most érkezett üdvözlő táviratát.

Laukó Károly az ország szívéért, lüklető erőért, mindnyájunk szemefényéért, Budapestért ürít poharát.

Barna Zsigmond fővárosi tanácsos az ország fővárosának óhaját fejezi ki, midőn a város tanácsát s polgármesterét illeti.

Feleki Miklós magának vindikálja Katonát. Bírmit mondjanak is, a színészeké ő egészen. Az író megalkotja művét, de a színészé élet lehel belé. A nemzeti színház s az összes színészek nevében üdvözlé Kecskeméti, ki e szép ünnepet rendezé.

Szabados János, Szeged képviselője azt kívánja, hogy Kecskeméti legyen az alföld büszkesége s a lassú, de biztos haladás útján legyen nagygyá.

Rozsnyay Mátyás humoros toasztja az aradi Kölcsey-kör nevében szintén Kecskeméti illeté.

Böthly Zsolt a Kisfaludy-társaság nevében emeli fel poharát. Kecskeméti nemcsak elismerést nyújtott Katonának, de tehetőség is adott s ők Kecskemétre nemcsak ünnepelni jöttek, hanem azért is, hogy Katonát megérteni tanulhassák. Katona itt ismerté az őseredet valdói magyar typhust, itt szivta magába a lelkesedést, melyet művében bámul a világ, s e szellemet itt Kecskeméten most mindnyájan érzik. A Kisfaludy-társaság nevében megköszöni a szives vendéglátást s kívánja, hogy Kecskeméti, a magyar nemzeti szellem székhelyét a mindenható az idők végeig megtartsa.

Horváth Döme az irodalmi s tudományos társaságokat, s ezek közt első sorban az Akademiát s Kisfaludy-társaságot köszönti fel.

Győry Vilmos a szives vendégszeretetet

De egy tekintet sirtjára meggyőződött, hogy még halála után is osztályrésze a feledékenység.

A sír nagyon, nagyon elhagyatott volt. Körülötte minden halottnak jutott egy kis virág; csak a „Bánk-bán” szerzőjének sirtja volt kietlen, puszta.

Még csak föl sem hantolva...

... A legközelebbi vasnapon azt újságotja egy helyi lap, hogy valaki Katona József sirtjára egy verset írt.

Még most is emlékezem e vers következő soraira:

E sírhalmot paréj fedi és dudva...
Kecskeméti nők nem sirtok ezt tudva?
Szívetekből kihaltán a kegyelet,
Hogy ily pusztán hagyjátok e szent helyet?

Vagy tán annyit virágotok nem terem,
Koszorúzni e sírt elég hogy legyen?...

Pár nap múlva e vers bejárta az egész hazai sajtót, egymásután érkezett az interpelláció Kecskeméthez, s Katona József sirtja — el volt halmozva virágokkal.

Még talán ma sem tudja Kecskeméten senki, ki írta plajbászsal Katona sirtjára azt a verset, de én úgy hiszem, hogy összefüggésben áll azzal a megdöbbenéssel, a mit szívem érzett, midőn e sírt megláttam.

Most már nem fedi többet paréj és dudva Katona József sirtját.

Halottak estjén a tanuló ifjúság kivonul a sírhoz és koszorút tesz le a drága hantokra és lelkes beszédben emlékszik meg Kecskeméti nagy szülőteréről.

És az alföld „hírös” városa nem is fog többé megfélekedni diéső fiáról, mert éppen a mult hete ünnepem bizonyította be, hogy tudja mennyi hálaival tartozik „Bánk-bán” szerzőjének.
Hevesi József.

köszöni meg. Ágay Adolf Kolosy Elvirát, Dalmady Győzöt s néket illeti. Széless József az ódabíró bizottságot s a három pályanyertes mű szerzőjét köszönti fel. Dr. Csengery pedig Gyulai Pált, kinek nagy költeménye után könnyű volt neki kis költeményt írni.

A társaság nagy része egész a színház ideig együtt mulatott. Az előadás végzetével pedig szintén visszatért a Kaszinóba, hol kivilágos kivrivágot folyt a józsi mulatság.

A két előadás a színházban.

Az ünnepély estélyén és másnap este a Nőegylet által rendezett két estélyt a színházban akkora közönség nézte végig, a mekkora csak befért. Első este a vendégek is ott voltak. Az akademia és a Kisfaludy-társaság tagjai az első két páholyban, a többi vendégek az első három sor zártzékében foglaltak helyet.

A mi magát az előadott darabokat illeti, azokról csak teljes elismeréssel szólhatunk. Az előképek rendezése kitűnően sikerült, főképp a második este. — A „Katona díszesítése”, melyben Feleky és Felekyne is részt vettek, lelkesültegre hangolta a közönséget.

A „Tavaszbőrdészt”, melyben a tavaszt Adler Rózsa k.a. személyesíté, körülötte kis leánykák, kik virágokat és lepkeket ábrázoltak, örökig elnézték volna, oly kedves egy kép volt. A sok kis angyal közül nem felejtették el a kis Papp Saroltát (a nevelője), Perzelet Margitát, a kit a színházba jövelekor az akadémikus bácsik páholyukba fölemeltek és összecskölköztak.

A másik előképlet: „A meny megérkezése”, mely falusi lakadalmi menet megérkezését ábrázolta, szintén a legnagyobb díszet illeti. A magyar ruhás lányok, névszerűt Wagner Juliska, Domján Ilka, Zágonyi Mari, Bogoss Vilma, Tóth Nina, a deli magyar legények, az örömapa és örömanya (Kiss Béláné), menyecske, a ki a katalin mellől szaladt ki, hogy megnézze a lakodalmi menetet (a kit Zágonyi Vilma k.a. személyesített), a cigányok, kiket egy kis fiú (Papp Dezős) terdelődve hallgat — oly kép volt, mely nem egyhamar fog emlékeben elmosódni annak, a ki látta.

Az első este kiemelkedő pontját képezte a Kolosy Elvira k.a. első díszesítésre műtatott ódájának elszavalása Nagy Mihály budapesti joghallgató által. Szűnni nem akaró taps és öljenezés követe a költői helyzetekben gazdag óda elszavalását, mely egyaránt a költőt illeté, a ki páholyából kihajlongva köszöné meg az elismerés fényes nyilatkozatát, de illeté másrészt az óda elszavalóját is, a ki érzelemteljesen adta azt elő.

Adler Rózsa és Mayerffy Juliska énekei is tetszést arattak. Mindkettőjüknek meg kellett toldani éneküket. Mayerffy Juliska két szép csokrot is kapott, melyek egyikén két szalagon e szavak voltak: „Barátnőd — 1883. ápr. 16.”

Bartha és Petrovits arak zongora, nemkülönbön ifj. Baktyár új hegedűjátéka művészi magaslalon állottak.

A második este előadott Berzók Árpád egyfelvonásos szellemes és mulatózó vigjátéka: „A szelleműs hölgy”, a czimszerebben Tóth Paulin kisasszonnyal, a ki oly bravurral játszotta e szerepet, hogy helyenként kétkelődünk, vajjon műkedvelőnő, avagy kézz művésznő játszik e előttünk. Antal Mariska is igen szépen játszta végig különben eléggé hálatlan szerepét. Ifj. Tóth István ír ügyes jeteit derűsége hangolta az elismerése jeteit bőven osztogató közönséget.

Utóljára hagytuk Dászkal Henriette k.a. énekét, a melyet pedig — ha siker szerinti sorban említettük volna föl a program pontjait — bizonyonyal a legelső helyek egyikén kell vala említenünk. A kisasszony szép hangjába, mely a felső regiokban is biztos, mindig bele tudta vegyíteni az érzelmeket — és ez az igazi művészet.

Ezek voltak a két estély pontjai, melyeknek nagy sikere nagyon természetes első sorban a közreműködőket illeti, de illeti bizonyára nagy részben az anyai bajjal járó rendezéssel fáradozó nőegyleti hölgyeket is. És a midőn a közreműködőknek az elismerés pálmáját odanyújtjuk, ne feledkezzünk meg azokról sem, a kik az előadások eszméjét megpendíték és létrehozták. Pócsy Györgyné, Papp Sándorné és Zombory Lászlóné úrhölgyek voltak azok, a kik az ünnepély érdekben legtöbb fáradoztak, legyzen az ünnepély sikere fölötti édes érzékükön kívül parányi jutalmuk az az elismerés, melyben az egész város részéről osztozkodnak. — /— /

A táncosztély.

A Katona-ünnepélyességék zárpontját a helybeli fiatalok által f. hó 17-én a Kaszinó termeiben rögtönzött táncvizsgalomban képezte. Talán mondhatnánk, hogy koronáját ezen este képezte az ünnepélyességeknek, csak az nagy kár, hogy vidéki vendégeink még a reggeli vonatoktól körülölközöltek, pedig egy minden ízében sikerült élvezettel fosztották meg magokat. Az a festői kép, mit a Kaszinó nagytérme élénk tért, hol a kedves pruszlikos, bukorugró széknya s nyalka pi-

ros csámás magyar jelmezes leánykák s nyalka paraszt legények csoportja igézett meg, egész lebilincselé figyelmünket, öröm- s lelkesedéssel tölté el szívünk annak tudata, hogy városunk szép leányainak nincs szűkben. A színházban bemutatott „Menny megérkezése”-t jelképező tableau személyesíté majdnem teljes számával az ott használt costumben jelentek meg, mi vonzó tarkaságot adott a társaságnak, hol nem hiányzott a frakk sem. Nagyban emelte a mulatság fényét Kolosy Elvira k.a. az első sorban díszeset nyert óda szellemes ironikus jelenléte, kit az ifjúság itt is egy szép babérokoszorúval lepett meg, mit Kovács Pali, a „Kecskeméti” derék szerkesztője rövid, de lelkes beszéd kíséretében nyújtott át a meghatótságot alig palástolt ünnepelt költőnek. A 2-ik négyest 36 pár táncolta, a feztelen vigkedő hajnali 4 óráig tartotta együtt a kedélyes társaságot. Még a táncosnők töndüri csoportjának nőv. sorával tartozunk közönségünknek, mit ezen teljesítünk. Ott voltak magyaros népszeletben: Wagner Juliska (a meny), Domján Ilka, Tóth Nina, Bogoss Vilma, Zágonyi nővérek (koszorús-leányok); továbbá B. Kiss Juliska, Boer Ilonka, Mayerffy Juliska, Tóth Paulin, Szarvas Margit, Széless Aranka, Szabó Berta, Adler Rózsa, Antal Mariska, Dászkal nővérek, Karácsonyi Ilka, Kudar Mariska, Mónus Jolán, R. Nagy Terka, Nemcsik Ida, Nagy Matild, Papp Mariska, Szokolay Ida, Szakács Róza; Magyar Pálné, dr. Nagy Mihályné, Nagy Imréné, Papp Sándorné, Pataky Imréné, Pócsy Györgyné, Szakács Istvánné, Szokolay Mihályné, Turcsányi Istvánné, Zombory Lászlóné úrhölgyek.

Kecskeméti Gazdasági Egylet.

Horváth Döme úr elnöklele alatt folyó évi március hó folytán tartott rendes évi közgyűlés jegyzőkönyvi kivonata.

Az Egylest első megalakulása történt 1870-ik évben, azaz idő óta, a jelenleg folyó 4-ik négy évre megalakult 1882-ben 1885-ig, vagyis ez idő szerent életének 13-ik évét éli.

A tagok száma 139, kik közül alapító 47, rendes 80, tiszteletbeli 12, az alapítók közül alapítványát hét tagozta be.

Az egyesület vagyoni állapota az 1882. év végével volt:

a) alapítvány-kötvényekben 4,200 frt. — kr.

b) befizetett alapítványok . . . 700 — —

c) takarékpénztári betét . . . 1,220 — —

d) tagdíj követelésekben . . . 1,050 — 50

e) ingóságok értékében . . . 640 — 04

Összesen: 7,810 frt. 59 kr.

az előző 1881-ik évben volt 6,663 — —

szaporulat: 1,147 frt. 59 kr.

Az 1882. évi bevétel összege 1,282 — 53

„ kiadás . . . 1,242 — 68

1881-ben a bevétel volt csak 669 — —

„ kiadás . . . 566 — —

Az elmúlt 1882-ik év folytán tartott 1 közgyűlés, 13 választmányi és 9 bizottsági ülés, igaztatóba érkezett 96 ügydarab, melyek egyen kívül mind elintéztettek.

A mult évben tartott közgyűlésben kelt határozatnál fogva, a választmányi kiserletet tett egy tanulmányi méhézet szervezésére, e célból vásároltatott közönséges kasban 5 anyá egyenként 5 frt., együtt 25 forintért, és egy dízron kaptárban két anyá 25 frt., összesen 50 frtért; jelenleg van 10 közönséges kaptárban a) 5 frt 10 anyá = 50 frt és a dízron kaptárban 2 anyá = 25 frt, összesen 75 frt képviselő méhányag.

Ezen kicsiny méhtelepek célja az, hogy a lakosság a dízron-féle kaptár kezelésére beokuljon, minek ismert előnye az, hogy a mézkivételre a méhek befullasztása nincs kapcsolatban.

A választmányi szándéka ezen méhézetet még további kiserletre a városi mékterben építendő egy egyszerű méhesben pár évig futtatni.

A m. kir. földmív. miniszteriumtól az elmúlt év folytán következő vetőmagvak érkeztek u. m.: 50 kiló Early-Callas burgonya, 230 kiló Perles burgonya, 150 kiló Daber burgonya, 50 kiló Kubai zab, 80 kiló tavasz-búza, 5 métermáza Montagne roza, 200 kiló svalie árpa és 250 kiló kanadai rozs.

Ezen vetőmagvakal az árpán és Kanadai rozson kívül, melyek az őszsel érkeztek, az elmúlt évben azoknak az egyleti tagok között történt kiosztása által kiserlet tételét, minek eredménye a következő: az ősi Perles és a korai Early-Callas burgonya kitűnő, a Daber burgonya szintén bőtermő ugyan, azonban túlkései érszél fogva csak ott célszerű, hol annak földje józsa vetés alá nem használtatik.

A Kubai zab jó, a tavasz-búza kitűnően sikerült. Montagne roza minden e nemű gabonát feltúl meg.

Ugyancsak a m. kir. földmív. miniszterium kegyességéből ez év folytán a következő vetőmagvakal tehünk kiserletet: Early Favorite, Bisquit, Snovv Flake, Extra Early Vermont és Early Roze, mindegyikből 100, összesen 500 kiló mennyiségben érkezend, mely a tagok között egyenként egy fájból 20 kilónként fog kölcsönül kiosztatik.

Ugyanez úton érkezett még a mult évi őszön két eredeti amerikai szőlőfajmag, melyek

a városi műkert és a gazdasági iskolába adattak ki.

Az elmúlt évben Újszászról dinnyemag is vásároltatott, mely a tagok között díjtalanul kiosztott, de mint a dunya általában sehol, úgy ez sem sikerült.

Vásároltatott egy 300 kiló teherképességű tizedmáza, egy szőlőesszébe ojtó olló, mely tárgyakon kívül bírnak már egy kukoricaszaporító-géppel, egy szőlő-rosta, egy szőlő-zúzónalóm és egy borfejtő-géppel, melyek az egyleti tagok használatára állanak.

A m. kir. földmiv. minisztérium kegyesége folytán az elmúlt éven át több ízben részesültünk vándortanárook látogatásában, minek eredménye lett, hogy városi lakosságunk a szőlőművészes helyes kezelésében nagy mérvben okult, főleg pedig a csemege szőlő-fajok szaporítására kedvet kapott.

Egyletünk, az orsz. magyar Gazdasági Egyesület által a múlt évben Agárdon rendezett gőz- és ekversenyen két tag kiküldetése által képviseltette magát.

Villási Pál úr, a kesztelyi orsz. gazdasági tanintézet igazgató tanára, múlt évi szeptember hónap meglátogatván szőlőskertjeinket, az itt tapasztalt nagy szorgalomról, a mint kedvezőleg nyilatkozott, úgy másképp elbáztatta a pásztákknak gyümölcsfákkal elárasztását; javasolja a szőlőtőkék kiritkítását és a gyümölcsfákknak külön kezelését, általában pedig ajánlja a kadarka és egyéb közönséges fajból tökéletes csemege szőlőknek leendő mielőbbi átállítását.

Törvén és munkálat alatt van egy vagy több méhészeti szövetezetnek helyben leendő alakítása.

A m. kir. földmiv. minisztérium által Grand Miklós méhészeti vándortanár van a vidékre kiküldve, a végre, hogy a lakosságot a méhészetben oktassa.

A választmány közbenjárása folytán még e tavaszon munkáltaba vétetik az országos szőlőiskolának, itt, az úrihegyi szőlők és a szarkási erdők közötti alkalmas térségen, 200 holdnyi területen leendő berendezése, hova a szőlőesszéknak beszerzése már megkezdett.

Az egyesület helyisége, mely kedd, péntek és vasárnap d. e. 8-10 óráig nyitva tartatik, a következő szaklapok járnak: „Gyümölcsészeti Füzetek“, „Galuss“, „Gyakorlati Mezőgazda“, „Borászati Lapok“, „Méhészeti Lapok“, „Érdészeti Lapok“, „Földmiv. Érdekeink“, „Falusi Gazda“, Magyar Föld“ 43 ft 68 kr. előfizetési díjjal, a „Kecskeméti Lapok“ díjtalanul és végre az „Obstgarten“ című lapok egyleti elnök méltóságos Horváth Döme úr szíveségéből.

Ugyancsak most, tisztelt egyleti elnök úr szives gondoskodása folytán, helyi gyümölcsészetünk felrészítése és illetégek emelése céljából, az országban legjellemesebbnek elismert gyümölcsös-kertekből ójtógalyak szereztettek be, melyek a városi lakosság között általában díjtalanul osztattak ki.

Szándéka a választmányának, a helyi sertésenyésztés emelése tekintetéből, a korábbi évekhez mért sikerhez képest, elismert jellegű sertés faljakból tenyész anyagot vásárolni, a tagok közt leendő ismétli előállítás végett.

Törekszik a választmány egy részvényesen alapuló nagyobb szabású szeszgyár létesítésén, valamint ez év folytán egy általános kiállítás szervezésén.

Végül Girókuti P. Ferenc úr, a budapesti gazdasági múzeum igazgatója, valamint Villási Pál úr, a kesztelyi országos gazdasági tanintézet igazgatója és végre Gábor József úr, az érdecszegyi vizezellátó képezde igazgatója, a gazdasági téren kifejtett tevékenységük elismerésül, ez egyesület tisztelt tagjainak egyhangúlag elválasztván, ezzel a gyűlés eloszlott. Cserekyei Károly, g. egyleti jegyző.

UJDONSÁGOK.

A Katona-ünnepély költségeinek fedezéséhez, s a pályadíjjal kitűzött aranyak beszerzéséhez újabb adományokkal járulni sziveskedtek: ngs Bozó Pál kir. tanácsos úr 20 frt, mlgtos Hercegh Sándor kúriai bíró úr 5 frt, mlgtos Horváth Döme úr 4 db. arany, ngs és főszt. Horváth Csizil egyetemi tanár úr 4 db. arany, Dömötör Sándor közjegyző úr 2 db. arany, Schweiger Márton úr 1 db. arany, Dr. Fekete József úr 1 db. arany ajándékkal. Ezen kívül a Jótékony Nögyelet által rendezett előadások jövedelmének fele része: 280 frt 9 kr. Szolgálatos e rövid kimutatás nyilvános nyugtául addig is, míg a rendező-bizottság az összes számadásokról ki-merítő jelentést tehet.

A „Kecskeméti“ tisztelt lapjaink csütörtöki számaiban ezeket írja rolunk: „Es kiváló érdem illeti e tekintetben t. lapjaink a „Kecskeméti Lapok“ szerkesztőségét, a mely a Katona emléktábla ügyét lapjában először pendítte meg, s most, hogy az ige testté vált, a politikai ellenfél lovagiasságával nyújtjuk át neki az elismerést“. Szivesen fogadjuk a „politikai ellenfél“ lovagias magatartását, melynek a helybeli sajtó tekintélye máris sokat köszönhet, és hálával

regisztráljuk az elismerést, ámbár mi csak a sajtó kötelességét teljesítettük, melyből tisztelt lapjaink is nagymértékben kivette a részét. A fődolgoz azonban mindig az marad, hogy a czél el lett érve, és a helybeli lapok összeműködésétől mi a közügyekre nézve ezentúl is sokat reménylünk.

Hirtelen halál. Id. Ötvös Jánosné szül. Murakösi Judit asszony f. hó 16-án — színháza menet — a Szentháromsághoz czimzett gyógyszerár előtt lerogyott s daezára a rögtön alkalmazott orvosi segélynek, többé életre hozható nem volt. A szerencsétlen véget ért nő 64 évet élt s halálát nagyszámú rokonság fájlalja.

A nyári vígadó famunkái Gregerson G. budapesti gyarából már a helyszínére megérkeztek s szerény munkálkodnak azok felállításán, míg hogy pünkösdi ünnepek alkalmával, úgy halljuk, a fiataliság már ott rendez majlisát.

Köszönet-nyilvánítás. A helybeli jótékony Nögyelet által f. hó 16. és 17. napjain rendezett műkedvelői előadás alkalmával elért meglepő siker és eredmény első sorban is azoknak köszönhető, kik annak létesítésében közreműködésükkel egy vagy más irányban fáradozni s résztvenni sziveskedtek. Fogadják ezért a Nögyelet hála köszönetét első helyen is az abban szerepelt műkedvelő urak és műkedvelőnők; fogadják különösen a nemzeti színház művészei Feleky Miklós úr és Feleky Munkácsy Flóra úrnő, kiknek az est sikeréből az érdem és elismerés orszádjára része jutott. Köszönet és elismerés úzv. Kovács Lászlóné úrnőnek a színház díjtalan átengedéseért; köszönet végre Pataky Imre rajztanár úrnak az élőképnek ügyes és buzgó rendezéséért. A nagyérdemű közönség pedig a jótékony czél előmozdítás és gyarapításában találja legszebb jutalmát és az elismerést. A Nögyelet rendező-bizottsága nevében: Pöcsy Györgyné, biz. elnök.

Kéménytűz. Folyó hó 18-án Firtling Antal 1-ső tized, 121. sz. a. házánál a kémény tisztátlansága folytán tűz ütött ki, a mely azonban a szomszédok gyors közbelépése folytán csakhamar localizáltatott.

Necrolog. A helybeli hölgykoszorú egy kedves és szép virága tört le. Resch Gizella élte 19-ik tavaszán, szivbajban f. hó 17-én hajnali 3 órakor szülői s testvérei karjai közt kimut. Temetése valódi részvétellel 19-én d. u. ment végre. Szívünk összeszorul a kedves, szép felejthetetlen leánya halálán, érezzük, hogy a szülők és testvéreket vesztésükben vigasztalni képesek nem vagyunk, midőn mindnyájunk keblét a fájdalom nyila sújtja. Legyen könnyű a föld felette, s emléke legegyszerűbben fölöttünk.

Nyilvános számadás a jótékony Nögyelet által folyó hó 16. és 17. napjain rendezett műkedvelői előadás bevétele és kiadásairól. Bevétel: belptei-jegyekből: 627 frt 80 kr., ajándékozásokból: 18 frt 40 kr., összesen 646 frt 20 kr. — Kiadás összesen: 86 frt 01 kr. Marad tiszta jövedelem: 560 frt 19 kr., mely összeg fele részben a Nögyelet alapítókének gyarapítására, fele részben pedig a Katona-ünnepély költségeinek fedezésére fordittatik. A jótékony czél iránti tekintetből ajándékozni sziveskedtek: Szász Károly úr 5 frt, Gyulai Pál úr 5 frt, Lestár Péter úr 5 frt, Szegedy György úr 2 frt 40 kr., névtelen 1 frt. Fogadják érte a Nögyelet hála köszönetét. A rendező-bizottság nevében: Pöcsy Györgyné, bizottsági elnök. Dr. Szeless József, pénztárnok.

Zongora és mángolló. Mint tudomásunkra jutott, dr. Dékány főreáliskolai igazgatónál, a belső-sétátér felső végén, egy igen jókarban levő zongora és nagy mángolló jutá-nyosan kapható.

Rendőri hírek. A tél folytán, de különösen az utóbbi időben egyes tanyákrol többször történtek szalma- és széna-tolvajlások. Legutóbb f. hó 16-án Kása István 4. tized, 456. sz. a. lakos úrréti földjéről egy kocsiara való széna, majd Dugás Imre taláji tanyájáról 25 frt értékű széna s végre Forgó Ferenc Czollner-közön lévő szőlőjéből 20 frt értékű széna tolvajoltatott. A nyomozás Laci Ferenc vascikói lakost derítette föl tolvajnak, ki is a törvényszék fenytő osztályának adattott át. — Dudog János és Dunai László béresek, Keresztes János 3. tized, 72. sz. a. lakos tanyájáról az akcolból 2 db. 10 frt értékű csemetgyüt az ökrök nyakáról, továbbá béres zimborasiúktól összesen 45 frt értékű ingóságokat tolvajoltak el, minél fogva a törvényszék fenytő osztályához kísértettek át. — Subányi László városi rendőrfőlyő hó 17-én a sertésnyésztés két idegen embert vett észre 4 hasas disznót árulva, miket értéken alul is gyorsalkodtak volna eladni. Előtte ez gyantsák tünvény fel, mintán tulajdonukat igazolni nem tudták, Magó József rendőrtársával a 2 áruló a disznókkal együtt behajtatták a kapitányi hivatalhoz, hol kitűnt, hogy az árulók: Bátor János és Bojos József kocsiári lakosok a disznókat Szalai Ambrus nagy-körösi tanyájáról lopták el. Minek folytán tettesek a törvényszék fenytő osztályának, a lopott jószágok pedig tulajdonosuknak adattak át. — Kis László lajosmizei lakos csizmadia, Ruzsonberszki József örkényi lakos

zimboraságában különösen a környékbeli disznótulajdonosok akkai tüztek harcosolákusz czélpontjúl. De addig jár a korsó a kátra, még el nem török, legutóbb Dánoson Miesky uraság majorjából hajtottak el malaczkokat, s itt Kecskeméten akarták eladni, de itt gyantsáknak tünvény fel, letartóztatattak. Törödelmesen bevallották régóta üzött gazzeteiket, minek folytán a törvényszék fenytő osztályának adattak át.

Köszönet-nyilvánítás.

Mindazok, kik felejthetlen kedves leányunk temetésén résztvettek, kik fájdalomunkban részvételükkel vigasztaltak, fogadják együttesen és egyenkint ez úton fölünk őszinte köszönetünket.

Kecskeméten, 1883. április 20.

Resch Márton és családja.

Kimutatás a kecskeméti kereskedelmi iparhitelintézet és népkam. havi forgalmáról.

Table with columns for dates (Péntárállítás február hó 28-án, Pénztárállítás március hó 31-én), amounts in Ft and Kr, and categories like Pénztárállítás, Folyószámlák, Pesti telepítvények, Kamatok, Díjak, Késelmi kamatok, Átirási díjak, Váltó lezárolásra, Váltó számlákra, Üzleti költség, Elnöki tiszteltéj és tiszt. fizetése, Pénztárállítás 31-én, Fajda, könyvelő.

Kimutatás a kecskeméti takarékpénztár 1883. évi március havi forgalmáról.

Table with columns for dates (Péntárállítás február 28-án, Pénztárállítás március 31-én), amounts in Ft and Kr, and categories like Betételek után, Kifizetett díjak, Kamatok után, Váltak után, Ingatlan jelzőlag, Magánváltó után, Előleg után, Váltó viszámlát. után, Elhelyezett tőke, Egyletiház bolt- és lakbér után, Kiadás: Kiszertett folyó kamat, Kifiz. viszámlám. és törített kamat, Váltakra, Ingatlanra, Magánváltó, Viszámlázott váltó, Igazgatói t. díj, tisztviselők és szolga fizetése, Üzleti költség, Oszalékl, 10% betét tőkekamat adó 1-ső negyed, Jótékony czéllá, Pénztárállítás, Markovics, könyvelő, Felolloszerkesztő: FEKETE JOZSEF, MATTONI-ÉTE BUDAI KIRÁLY KESERÜFORRÁSOK, Deák Ferencz-forrás, Hunyady Mátyás-forrás, Szt.-István-forrás, Gróf Széchenyi István-forrás, Mattoni és Wille, Budapest, Kapható minden gyógyszerárban és árványias-kezelőben (40 15-5).

HIRDETÉSEK.

Lakásváltozás. Dömötör Sándor kir. közjegyző a folyó ápril végével lakását és irodáját a budai-nagy-útcza 205. sz. Jöhn-féle házba teszi át. 52 (2-1)

Ház-eladás. Idősb Sántha Sándor tulajdonát képező, s a budai-nagy-útczaban 3-ik tized 161. szám alatt felvő ház kedvező feltételek mellett szabadkézöl eladó. Értekezhetni tulajdonossal. 44 (3-3)

Hirdetmény. A régi sétátéren Dékány Mihály-féle házban egy kényelmes lakás minden órában kiadó; — továbbá ugyanott egy kétfelű nyiló új vasajtó is van eladó. Bővebben értekezhetni a fent említett háznál. 47 (2-2)

A BERGER-féle orvosi KÁTRÁNY-SZAPPAN mindennemű bőrkétegek, különösen a sűrű, az idült és pikkely-szerű ellen, a kősz, a rüh, a szem-repedvény, a fej- és száml-korpa ellen. A BERGER-féle kátrány-szappan 40%-től fakátrányt tartalmaz és észrevehetőleg különbözik a többi kátrány-szappanoktól, melyek a kereskedelemben előfordulnak. — Tévedések kiküldetése végett a gyógyszerárban kizárólag BERGER-féle kátrány-szappan kérésül és az ismert védőgyere ügyelendő. — A gyengébb kátrány-szappan az arozobór tisztátlansága, nemkülönben a gyermekek bőr- és fejtőtegei ellen, úgy szintén mint fellümlőhatatlan cosmeticus mosdó- és fürdőszappan a Berger-féle Glycerin kátrány-szappan szolgálati napján használatban. — Ezen szappan 35%-től Glycerint tartalmaz és parfümizott. Ára darabonként használati utasítással 35 kr. Egyedüli helyettes a bel- és külföld részére: G. HELL gyógyszerész Troppauban. Magyarország majd minden gyógyszerárban kapható. Főraktár Kecskeméten: MOLNÁR JÁNOS gyógyszerész úrnál. 32 (24-4)

Árverési hirdetmény.

A kecskeméti kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részölő kihírte tetetik, hogy Kozma Döme mint a kecskeméti görögkelti egyház gondnoka korábbi és az elrendelt csatlakozás folytán Schvaycz Dávid későbbi végrehajtókától Faragó János és neje Sz. Nagy Anna végrehajtást szenvedők ellen 300 ft., 100 ft., illetőleg 100 ft. tőke s járuléka iránt folyamatban levő végrehajtási ügyében alpereseknek a kecskeméti 7910. sz. tjkben 463. h.r. sz. a. foglalt s adó alapján 14 frta becsült székölti szőlő birtoka, továbbá az ugyanazon számú tjkben 476. h.r. szám alatt foglalt s adó alapján 1150 ft. becsült székölti szőlőbirtoka tartozékával együtt, az 1883-ik évi június hó 30-iki napján délelöl 9 órakor mint egyetlen határidőben, e kir. törvényszék telekkönyvi helyiségében megtartandó nyilvános árverésen az egyidejűleg megállapított és hivatalos órák alatt ezen telekkönyvi hatóságnál, valamint Kecskeméti város polgármestri hivatalában is megtekinthető árverési feltételek mellett kikiáltási áron alul is eladtni fog.

A venni szándékozók tartoznak a kikiáltási áru szolgáló becsár 10%-át készpénzben, vagy ovaadékképes értékpapírban a kiküldött kezeibe bánatpénzül előre letenni. Kelt a kecskeméti kir. törvényszék telekkönyvi osztályának 1883. évi ápril 11-én tartott üléséből. Kovács Béla, Gáll Ferenc, tanácsjegyző, 50 (1-1) kir. törvényszéki elnök.

Árverési hirdetmény.

A kecskeméti kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részölő kihírte tetetik, hogy Kocz Eszter végrehajtókától Főssz Lajos végrehajtást szenvedők ellen 550 ft. tőke s járuléka iránt folyamatban levő végrehajtási ügyében alperes Földi Lajosnak a kecskeméti 1758. sz. tjkben 1973. h.r. sz. a. foglalt s adó alapján 448 frta becsült ház és udvartér birtoka tartozékával együtt az 1883. évi június hó 28-iki napján délelöl 9 órakor mint egyetlen határidőben, e kir. törvényszék telekkönyvi helyiségében megtartandó nyilvános árverésen, az egyidejűleg megállapított és hivatalos órák alatt ezen tki hatóságnál, valamint Kecskeméti város polgármestri hivatalában megtekinthető feltételek mellett a kikiáltási áron alul is eladtni fog.

A venni szándékozók tartoznak a kikiáltási áru szolgáló becsár 10%-át készpénzben vagy ovaadékképes értékpapírban a kiküldött kezeibe bánatpénzül előre letenni. Kelt a kecskeméti kir. törvényszék mint tki hatóság 1883. április 11-én tartott üléséből. Kovács Béla, Gáll Ferenc, tanácsjegyző, 51 (1-1) kir. törvényszéki elnök.

Koporsó-diszítések dombornyomatban (fém-utánzat) erős kartonból, úgy arany- és ezüst-papírbel is a legszebb kivitelben. Tetemes árlevegések. — Tulajdon gyártmány. 49 (3-2) JOHN & COMP. Wien, Margarethenstrasse Nr. 49.